uhyggeligt Syn? Det er, som om man ser de Døde danse paa deres egne Grave — dømte til at forsvinde ned i Jorden med en Kolbøtte ved det første Hanegal."

Fru Bertha havde et Par Gange set op paa ham med et bekymret Blik. Da Torben mærkede hendes Tavshed, blev han bange for at have krænket hende med sine Ord og skyndte sig at slutte.

„Men De maa endelig ikke bryde Dem om, hvad jeg siger. Jeg er lidt kaadmundet i denne Tid — jeg haaber, De tilgiver mig. Og nu skal jeg ikke plage Dem mere. De skulde jo gaa, og jeg har allerede opholdt Dem for længe. Nu tillader De, at jeg følger Dem ned til Byen."

Han rejste sig; men Fru Bertha blev siddende og saa i Tanker ned for sig.

„Dihmer!" sagde hun saa og rakte ham Haanden med Taarer i Øjnene. „Gør Jytte lykkelig — og jeg skal tilgive Dem, at De vil svigte os, hvor ondt det end gør mig. Vi havde netop nu saa haardt Brug for en Mand som Dem. Jeg synes, det begynder at se saa fattigt og falmet ud i vore Rækker. Men det skal vi ikke tale om nu. De maa da heller ikke tro andet, end at jeg er glad for Dem, Dihmer. Jeg veed jo, at De vil være god og overbærende mod Jytte. Og hun trænger til Overbærenhed. — Selv faar jeg nu igen en Søn for de to, jeg mistede."

Torben bøjede sig bevæget over hendes Haand og kyssede den. —

Jytte laa under alt dette oppe i Sengen med Haanden over Øjnene. Hun var vaagnet ved Lyden af Torbens Stemme, havde ogsaa i nogen Tid siddet oprejst og lyttet; men Ordene var løbet sammen for hende, og hun havde maattet opgive at faa noget at vide om, hvorledes Moderen indfriede det Løfte, hun om Natten havde givet hende.

Til Gengæld søgte hun at komme paa det rene med, hvad der foregik inde i hende selv; og hun var forundret, næsten forfærdet over sin Ro. Hun følte ingen Samvittighedsnag. Tværtimod, — det var med en uendelig Befrielse, hun tænkte paa, at alt nu vilde blive sagt. De sidste Dages mange oprivende Hændel-